

Elevating the Elevated Offering

פינחס תשע'ג

HASHEM spoke to Moses, saying: ² Command the Children of Israel and say to them: My offering, My food for My fires, My satisfying aroma, shall you be scrupulous to offer to Me in its appointed time. ³ And you shall say to them: This is the fire-offering that you are to offer to HASHEM: male lambs in their first year, unblemished, two a day, as a continual elevation-offering. ⁴ The one lamb shall you make in the morning and the second lamb shall you make in the afternoon, ⁵ with a tenth-ephah of fine flour as a meal-offering, mixed with a quarter-hin of crushed oil. ⁶ It is the continual elevation-offering that was done at Mount Sinai, for a satisfying aroma, a fire-offering to HASHEM. ⁷ And its libation is a quarter-hin for the one lamb, to be poured on the holy [Altar], an intoxicating libation for HASHEM. ⁸ The second lamb you shall make in the afternoon; like the meal-offering of the morning and like its libation shall you make, a fire-offering for a satisfying aroma to HASHEM.

Artscroll - المصحف

3-8. The tamid — daily continual offering. The commandment to offer the *tamid* had been given with the inauguration offerings of the Tabernacle (*Exodus* 29:38-42); it is repeated here as a commandment that it be offered every day, permanently (*Rashi* to v. 4).

2. This verse is a general introduction to the series of offerings that follow. God refers to the blood that is placed upon the Altar as *My offering*; the parts that are burned on the Altar as *My food*; and everything else that is burned as *for My fires*. The *satisfying aroma* refers to the satisfaction that God feels, as it were, "That I spoke and My will has been done."

6. — *העשיה בהר סיני*, i.e., this offering is identical to the one that was offered in the Wilderness of Sinai during the Inauguration of the Tabernacle (*Rashi*).

מראש צורות
361

ראוי לעזון מיזוח הביטוי הנפלא המופיע בתורה ביחס לקרבן התמיד: "קרבני לחמי". כיוון שלא שירק ח"ו ליהש שום פועל גשמי לבורא, הביטוי "לחמי" מה בא להביע?

הנץ"ב מולו"ין מבאר את הביטוי "לחמי" משלו "הלהמה", בלומר הרבקה חזקה של שני עצמים. בדרשו אלו הוא מתבסס על מושך חז"ל על

... ר' יצחק אמרقادם שהוא מלחים שני נסרים ומודבקין זה לה... במדרש וזה דרשו חז"ל את המילה "וירחמהו" כאילו נכתבת "וילחמו", לאמור שעל ידי התשובה, האדם מסוגל לשוב ולהידבק בבורא. לאור זאת מבאר הנץ"ב (בפירוש יהמ"ך לפסוק) שזו גם ממשמעות הכתוב "לחמי", המופיע אצל קרבן התמיד. וזה לשונו:

שם לחם" משמעו פעלת החיבור בתקשות אמיין וחדוק, כלשון מודרך ויקרא רבבה... ופירשו דעתם ורווע בשמחליקים נסרים ומודבקין עד שרוח אויר לא יבוא בינויהם, אז אי אפשר להפרידם זה מהו בשום אופן, וזה החיבור נקרא "מלחים", ומה הפעולה בא שם "לחם", שמחבר הגוף עם הנפש באופן חזק, והנה קרא הקב"ה קרבנות בכלל "לחמי", שהוא מחבר בכivel את הקב"ה לישראל.

הנץ"ב מוסיף כי מצינו בדברי חז"ל שגם התלמיד מקונה בשם "לחם", וכי שדרשו חז"ל (חגיגה יד, א) את הפסוק (משל ט, ה): "לבו לחם בלחמי". ואמנם: "אין לך דבר מחבר ומקשר את ישראל לאביהם שבשמים כמו תלמוד וקרבנות".

הריד"ם פנתח הידיש

את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוח וגו'. פרט לשפע הרוגל בא חוספות שפע ע"י קרboneות, שמפרישים מעצם ומקרכבים

זה גורם לשפע פי אלפיים ורבבות והמוסיף עליה על העיקר, והמלאים ניונים מריח קרבנות ישראל נעשים אווהבים לישראל, ומכל מקטרגנים נעשה שלום בכל העולמות וזה הוא קרבני לחמי לאשי, היינו מה שההלאים ניונים ממנה, הוא ריח ניחוח לד', הרבי ר' בונם זצ"ל פי עולת תמיד העשו"י בהר סיני, העשו"י פי שנעשה ונגמר

לTORAH פרשת פנחס אזנים

לחמי. אלמלא מקרה כתוב, א"א הי ט"כ לפי שמייא לאמר "לחמי" וכי ללחמן הוא יתי צרייך? עמי ויקרא (ו, ג') שסבירנו דבר רשי' (כתובות י") שהמזבח נקרא "ミזון" לפי שכוכות הקרבנות העולם נזון, שהקרבנות באים מן המזון ונורמים לו ברכחה. ובמורשת"א שם הוסיף: מזון הוא הקרבן תמיד ושאר עולות שנרכבו עליו. שנ' בו לחמי לאישי רית וכו', וכי ללחם שננו הוא צרייך? אבל הוא לחם ומזון שלנו. ואמר ה' "לחמי", שכוכות הלחם הוה (התלמידים והעולם) הוא יתי נתן לחם לנו ולכל בש

5

מטרת האבל של שבאות אלוי. כתוב ה"שפט אמת" (תרמ"ב) שלא במקרה מודמן לנו לקרוא בימי "במי המערים" (או בסמור להם) פרשה זו שבעה מפורטים קרבנותו התמידים והמוסיפים. הרי זה אמצעי נפלא לעורר את הלבבות לחוש מה רבי הפסד שנגרם לנו עם החורבן, באשר בר' אבדנו את עמוד עבותה הקרבנות, שכאמור אין כבמו להקריב בין ישראל לשכינה. קריית פרשת התמידין במועד זה אמרה לעורר לנו את הגעוגעים לבני הבית ולחידוש עבודת הקרבנות, והרי זה

הרמ"ח מוסלונים וצל"ל היה מספר של הרב הקדוש מאפטה זיו"א בא פעם אחת אדם שתינה לפניו את מר גורלו, באשר היה סוחר שוורים והולגלה נתהפוך עלייו יירד מטה. שמע הרב מאפטה את דבריו, בירכו מקרוב לב ואך חוטף לו עזה טוביה בענייני משחרו. ואולם בשלה נפה ליצאת, קרא לו הצדיק באמרו לו: אתה מדבר על שוורים ועל עסקים, ואולם אתה שוכח כי אסן כבד אריע היום לעם ישראל, באשר היום לא הקריבו את קרבן התמיד. איכפת לך מאובדן ההכנסות ומענייני השוורים, וכן העובדה שאין לנו לא מקדש, לא קרבנות ולא כהן משות, אין איש שם שלו לבריאותך ואם ברצונך מחלויות צל"ל יוזע ברכותיך טליתך.

במיוחד אמרורים הדרים בקדיבת הזמן ל"ז בתומו, שאחת מן הערות שאירעו בו היה בטול התמיד (כמפורט במשנה תענית כו, ב). קריית פרשה זו עירכה לעורר בנו את ההשתוקקות העמוקה לחזרת השינוי לציוון, לבני המקדש ולהשבת הקרבנות כולם למתקנותם כימי עולם וכשנים קדמוניות. אין לנו אלא להרבות תחינה ובקשה לפני שוכן מרים, בלשון הכתוב תהילים נא, כי"א): "הויטבה ברצונך את ציון... או תחפוץ זבחיך צדק עליה רבלילו".

242 ■ RABBI LEIBA ON THE PARASHAH

9

EVERY DAY OF THE YEAR, EVEN ON SHABBOS AND YOM Kippur, there is a *mitzvah* to bring the *korban tamid*, the regular daily sacrifice, one in the morning and the second in the afternoon. The Torah describes the laws that apply to the *korban tamid* and then adds the curious remark that it should be like the one "made at Mount Sinai." *

Rav Yosef Salant points out that the Sages are addressing only the halachic derivations. There is also a very important philosophical point that we derive ourselves.

• Think back to the first time you put on *tefillin*. It took you a long time. You pulled the *tefillin* from the velvet bag and unwrapped the straps. You made the blessings slowly and carefully, savoring each word. Then you wound them slowly around your arm, lingering lovingly over every turn. But for most people, things change with time. Eventually, they come running into the *shul* late, put their *tefillin* on in a flash, and before you know it, they're almost caught up to the people who came on time.

→ When something is done day in day out, as wonderful as it may be, it eventually becomes done by rote. It becomes stale. It becomes automatic, without thought. The thrill is gone.

אכן הנציג במוסיק לבאר משמעות נספח המקובלת בבביטוי "לחמי".
הלחם הוא הסמלה של החומר המזין, ואמונה הקרבענות הם האמצעי להזנת
העולם. בכר מוסבר הקשר, שעליו רמזו חז"ל (כאמור לעיל), בין ההכנה,
לבנית ישראל לאرض, לבין העזיהו אודות הר הבית המתמידים.

לאmittot sh' davar ha-zevot b'dabar k'revun ha-talmid mo-pi'ut cabr ba-torah ba-parshet ha-tzava' (sh'mot cat, leh - me), v'ha-talmid hok'rab gam ba-hayot yisrael b'midbar, batrom binishtem la-eretz. o'lom b'midbar hitha' la-talmidim metra' shoneh mo'zo sh'hitah la-hem b'aratz yisrael. hon b'midbar yisrael ni-zono m'hman, shir'd la-hem bo'chot m'sha'. k'ribat ha-shcina she-horshaga ba-amutzot k'revunot ha-talmid noudah la-afshar at ha-shfuta or ha-torah le-bni yisrael ba-amutzot m'sha', v'lo-pi'ek n'am'r ba-otavo unen' ba-parshet "tzava'" (sh'm, me): "v'no-u-dri shma' le-bni yisrael". (brocho zo matuba'at m'cholokot ha-tannaim (chagiga, g, b) sh'ldutat r, yosi am-nen la k'revun ha-talmidim b'midbar, v'ldutat r, ukiba ha-sm k'revun, o'lom la-hi k'revunot shel k'lel ha-ziburo, v'rok sh'bet loy ha-k'revun m'shalhem). la-kn ba-eretz yisrael. k'revunot ha-talmidim ha-sm k'revun bi'n yisrael le-shcina, u-l'vidi k'r yird ha-shfut li-yisrael, v'lo-pi'ek ha-sm k'revunim "l'cham".

6

אמצעי לאהבה הדדית

בפיישו רינה של תורה למגילת שיר השירים (א. ב) מוסיף על כן
הנאי' ב' תוספת הארץ משיבת נפש.

"אהבת ה'" היא מצות עשה מן התורה, ובצד היוותה מצווה, כאשרם מגיע לאהבה עילאית זו הוא חש בעונג נפשי שאין למעלה ממן. אולם לא קל להגיע לאהבה זו. טبعו הגוף של האדם, הטידות הרבות שהונא מוקף בהן ועוד סיבות שונות גורמות לשכח אהבה זו מן הלב, והרבה על האדם לעמל להשגחה. בך בבר עם זאת גם אם האדם מעצדו יעשה את כל המאמצים על מנת להגיע לאהבת הבורא, היא לא תוכל להיות מושלמת כל עוד היה היה חרדיטורי. רק כאשר האדם יחוש שבמקביל אהבתו את קונו, גם הבורא מרעיף עליו מהבהירו, או רגשות האהבה יהיו בשיאן. ואמנם מעיאות נפלאה כזו הייתה מנת חלקם של ישראל בימים מקרים, בעת שהקב"ה השפיע עליהם את רוח קודשו, שבמציאותה ידע ישראל כי הם רצויים לפני שמיים והקב"ה מאיר להם פניו.

בתחום זה, הקיימות ולימוד התורה הם האמצעים של ידם לא רק האדם מתקרב אל הבורא, אלא שגם הבורא מתקרב לאדם. כלשונו:

אבל יש שני דברים מבאים אהבה בשלימות, היינו שבערוך התקבות האדם להקב"ה, מוחקרוב השבינה לנפש יהושעדי, ושני דברים אלו מכונים "לשון הקב"ה" לחמי", היינו קרבנותו, דכתיב "את קרבני לחמי", ותורה, דכתיב: "לכון להמו בלחמי"... ומשמעותו "לחם" פועל חיבור והתקשרות אמיץ ומרוכך... אדם שמלאלים שני נסרים... וכך קרא הקב"ה שני דברים אלו בשם "לחמי", שהם

הרי לפניו הראה מאירת עינים בקשר למושג "לחמי" האמור בקרבן מהברם נשמהא דשפתין בכבלו ללבש יהודאי.

אכן بعد הערך הנפלא של קרבן התמיד, יש לשים לב לעיקרון מקודש
נוסך המוקפל בו, הוא חותמת הקביעות בעבודת ה'.
לא די במא שהיחיד או הציבור יקימו מצוות ואפילו מצוות רבות,
עליק העבורה המתבקשת מאייתנו הנו להיות קדושים בעבורת ה', ולא שונ
תישנה בכדרך אגב או כמשהו מקרי עראי. מפרשתו של בלעם למדנו
שהמאפין העיקרי שלו היה, שלמרות היותו נביא, מכל מקום הנבואה
הגיעה אליו בדרך מקרית, כאמור (במדבר כג, ד): "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֲלֵיכֶם".
היה בוהה הד חזר לצורת התיחסותו של בלעם אל הקדושה. כיון שהוא
לא היה נתוע בתחום הקדושה, וכל יחסיו אל הקב"ה היה בכדרך עראי, גם
ונחמי של היב"ה בלבפיו היה באורה רומה.

מידותם של ישראל שונה מזו בתכלית. הצrik משול במקרא לעז השtol על פלגי מים, שכל הרוחות שבעולם אין מזויות אותו מקוםו. ואלו התוכחה האימנה המופיעה בפרשׁת "בחקותי", כל כולה הינה תוצאה של היליכה עם הקביה בקרי, וධינו בוצרה לא מספיק קבועה. דבר החובה לה תמיד בעבודת ה' בולט בקרבן התמיד, שהוא על ישראל להזכיר מזוי יום ביום, וכך אמרו, חובה זו מוגשת ביותר בהתחנול העם הארץ ישראל.

This is the pitfall of the korban tamid, the sacrifice brought every day, day in and day out, morning and evening, as long as the Mishkan and the Beis Hamikdash were standing. After a while, there is a risk that the novelty will wear off, that the enthusiasm will disappear, that the excitement will fade, that it will be brought mechanically, without feeling or inspiration.

* Therefore, the Torah reminds us, "Bring the daily sacrifice as you made the one at Mount Sinai, when everything was still new, when your heart beat faster and you caught your breath with excitement. This is what you should do every day. Reach for that inspiration. It can be done."

תעלמו בזין ז' קראם

ז'

11

אך אפשר שכונה מיהורת רמהה כאן. ההשווה לעולת התמיד שהוקרבה בהר סיני לא בא לא לזרע על הקרבת הקרבנה, להזיר כי יוקרבו באותה חזרת קדוש ובאותה התלהבות שבח קרבן הראשון, כהר סיינ. מסתבר שהתקבבו נבי ישראל. *קדושה מיהורת לוויתה את הקרבן הראשון שהתקבבו נבי ישראל. *שבאו להקריב את קרבן העלה, לפני מתן תורה, עשו את ההכנות הנדרשות לקראת הכנסתה בברית ולקרואת קבלת התורה מפני הקב"ה. אורה שעה כוונת את ליבם ויחדו את מחשבתם, מוכנים להתקבב אל הקב"ה ולשםתו כל אלקם חיים מדבר מתחך האש.

* מבון, איפוא, שטבע הדברים מוקה הרגל את חודה של ההתלהבות וההתרכשות. הכוונה המלה את הקרבן השני אינה זהה לו או אשר לו וויה את הקרבן הראשון, וכן הכוונה המלה את השלישי אינה זהה את השלישי. בחלוף העתים, עם הקרבנות של קרבנות רבים, חולפת התלהבות ורגש הקדשה המרום, האופף את מי שמתיחד עם אלקיו באמצעות קרבן, בטל בהדרגה. ממש כשם שתפיטו הראשונות של בעל תשובה אין דומות לאלו והרגל בכר מאו. מסיבה זו בכאה התורה להזכיר, כי מהראוי שאת עולת התמיד יקרבו באותה כוונה שבה הוקרב הקרבן בהר סיינ. לנכ' מסחרת התורה ומרוגישה: "עלת חמידי", אף שעולה ותמידות ותוריה, קרבנה פעמים בכל יום, מכל מקום יש לעשות אותה כמו ויהעשה בהר סיינ, ואז תהיה "לירח ניזוח אשה לה" (יבאר יוסף לג' רבי יוסף צבי סלנט צ"ל, והובא בילך טוב).

12

יurther מכל באה השינה ליידי בטיטו בתחום התפילה,

אותה עבדה המשמשת בתחלוף להקרבת הקרבנות.

כאן עומדר שר של שיגרה והרגל כאיבו הנဂול ביזער

של האדם. בספרו "אור חדש" מפרש גה'צ'רבי אפרים

ויציך צ'יל כי והוא היסוד לעמוד בתפילה

למעלה שלוש שנות. איסטר וה מופיע גם בפירושו של הגראי לספר משלוי. את

הפסוק: "ז'וקר רגלאן מבית ער פון ישבער וישנאך" (משל כי, ייז) מבאר הגראי

כאייסור להמצוא בבית ה', בית הכנסת, יותר משלש שנות, וכמו שהרו חכמיינו.

וכי מה פסול בתפילה הנמשכת מעבר לשלש שנות?

החוונה להפסיק מעט באה כמחסום בפניו אפשרות הרגל וקוות חושים. לאחר

שלש שנות מתרגל אדם לתפילה הנعشית כמצוות אנשים מלומודיה. ولكن מוטב

להפסיק מעט. לאחר הפסקה קצרה מובטח כי ישוב ויתרענן ובכוחות מחודשים

ישוב לעבדת הלב שלו. כי גם כשאדם מתפלל, מוחבו לשומר את מחשבתו שלא

תהפוך תפילה למשהו שבשיגרה.

שתהיה תפילה שחרית שלו באותה התחרשות כמו תפילתו הראשונה. ושיהיו

ברכות שמונה עשרה האחרונות נאמרות באותה כוונה כמו הראשונות.

אין זו עבזה קלה ועל המתפלל להתבונן מיד' פעם בתפילהו, כדי שיריגש

התחרשות והתהנשות בעית תפילה. עליו להתבונן במיללים ולמצוא בהם

כל פעם טעם חדש. שם לא כן, עשי הוא, חילאה, להתפלל כל ימיו כמו צפצע

הוירין.

3] בפרק אחר שבספר ת浩ים מדבר דוד המלך על

חסדי ה' עם אלו התועים במדבר ומוהאים לבסוף את

רכם, עם יושבי כל הארץ לשחרורו, עם חילים

שנתרפו ועם יורי ים שבערו את הים בשלום.

סופה של הפרק מסתומים במיללים: "מי חכם וישמור

אליה ויתבוננו חסדי ה'". ה"מצדחת דוד" מפרש: "מי אשר נשוא לבו בחכמה וישמור

בלבו אלה הרברם..."

שכן, ברגע שבו אריג הנס הנדרי יכולים גם אנשים פשוטים להגיע להתרומות.

ואולם, ככל' הזמן הם מתרגליים. אבלו וכך צירף להיות. כי זה כוחו של הרגל

חכמו של החכם היא בשימושו של הראש הראשון, וזה שחש מיד לאחר

שהשתחרר מכלאו או קם מימות חולין.

מיד' פעם חשים אותו ביד ה' המנוחה אותנו והשומרת עליו מפגע. אנו חדור

הרגשת תהה ונוחותם בהחלטה לתקן את הטען תקן. אך חולף הזמן, הרגל

למציאות החדרה וגם הנוחותם לקרבנה אל ה' נעלמה.

החכם משכיל לשמור בלבו את דרכיו ה' ולחוש את ערכיהם גם זמן רב לאחר

שאיירעו. לא לחת לומן לכרטס בעוצמת ההתרומות הראשונות.

ברומו של עולם

כ' לג' ० -

15

ובהחלט, נתן לומר: **שהברכות והתפלות וה%;">הביברות**, הם המבלבלים את כל אורה חיינו, העראים והנצחיים. ולהפוך חס ותיליה, [הממלמלות], הם המשבשים והמקקרים לנו את החיים...
ברות:

יעזר שם: **כשדברים ומעוזרים על תשובה ופשופש במעשים, הרוי מוקן שאricsים להתחילה המפעשים. - ארים גם בפרק, תחילת מעשי מה הם? הווי אומר; ברפת על נטילה ידים, ברפת אשר יצרי וכו'. זאת אומתת, מצוינו הראשונות מתחילות במאה הברכות.**

אבל, בaczoni לשאל; מה יגעה, ואיזה טرزן ימצא לו, בשתיירו את ה'תיכילה' הגדולה שהייתה מינתה בין ה'תיכילות' של המצוות, ושזהו האדם, כל כך שפט לקראת 'תיכילה' זו, ובבלו חושב: חביבה זו תושענו! וזהג, מתחילה לחשיא מה'תיכילה', ברכות לאלים ולרכבות; אבל... רא עקא, מה קרעה באנ' עם ה'תיכילה' הגדולה של כך שמח וסמרק עלייה?!

--- סחוורה כל כך פגומה ודקפתית !! !

21

לצורך בבחירה עולמינו בניו באופן של הסתר פנים, וכך אין התפלות נunnerות מיד, כי אז מה מקום יש לבחירה, וכשכני אדם רואים כך מזוללים בתפילה. זאת ועוד, בני אדם טועים לחשוב שהתפילה נוצרת רק לשם מילוי משאלותם, ובאים יודעים שהתפילה עצמה היא מטרת עצמה - התקרבות לה' ואין תלי הדבר בין אם גענה האדם בין לאו. אך שהזולל בתפילה נובע מחוסר בהירות אמונה. למי שאמונתו עמוקה - התפילה אצלו עונג רב ומרגיש את קירות עמלו בתפילה, שאו הוא בא ומתחנגן על רוב עמלו בהשתפכו לפני ה', ואין לו עונג ושעה יפה יותר מזו, להיווט קשרו ודרכו בה. אולם מי שאמונתו שטחית ולא עמוקה, שקווע הוא בחיה החומר

22

המשגית הגריי לויינשטיין זצ"ל היה אומר שכדי להצליח בכוננה בתפילה יש לכלכת בצדדים איטיים ועקבים, ולמשל:

לקחת על עצמן מהחילתה ברוכה אחת או שתים עליהם מתן את כל כוחך וכogenous ברוכה ראשונה של ברוכת אבות. ברוכה ראשונה של ברהמ"ז, ברוכת אשר יציר, וכיווץ, וכשותחוך בזה חלק וחוסיף, כדי שלא יהיה בגדר חפסת מרווחה לא חפסת.

23

יעיר בדעתו שעומד הוא לפני ה' ללא שם מחייבות, ודיבورو עמו בונח כפשותו, כאשר ידבר איש אל רעהו, ורעהו שומע ומאזין לדבריו - כלשון המסילת ישראלים (פי"ט), ואותו האלוק - כל יכול בידו ליתן לו מיד את מכוקשו, ויזמה לעצמו שהינו ניגש ונורח לבקש על נפשו והנה בשעת דוחקנו להתחנן על נפשו דוחקנו אשר המשי המלך בזרועו או במעילו להדפו מטה פni המלך, והם מהשכבות הזרות שבאים לבלבו בשעת תפילהו, והוא נלחם בקע להתחזק ולעמוד על עומו ולבקש על נפשו מאות המלך, ורוחה הוא

24

אכן במצבים השגרתיים קשה מאד שימצא מי שייתעורר לבי להתפעל ולהתלהב, אمنם במצבים הבלתי שגרתיים כל להתפעל, ולמשל, כאשר האדם בקרה, הר שעה כאשר נהחה עליו הצרה לבו נשבור בקרבו ויזעק לבו לה' בתפילה ובכבי באופן שאיפלו צדיק ממנו לא בכבה באופן כזה ומזה רבי, הר שמדובר החירג מכך להתפעל ולהתלהב בנטול ממש מה שלא יכול היה להשיגו אלא לאחר עמל רבי.

וכן במצב של שמחה שרואה לאדם, או לבו נפתח ביחסו, לפי שהשמחה שארעה לו מפעילה בו רגשות להורות לה', ולהתפעל ולהתלהב בנטול לשפר לבו לפני ה' בהודאות וברכות.

ולכן מציע לנו ה"מכותב מאליהו" (חיה עמ' 12):
שדרה-לבן חרושה לפניך - קום מהר ורעד אותה.

דרינו מצאת שહלב חROSS ומכן לורעה והוא או מהרצה חילילה שנזחה עלייך או מהשמה שבחאה עלייך - קום ורעד את לבך, ותקבל עלייך קובלות של התחרשות מעחה ואילך, ולפחות נצל את לבך אז לשופכו לפני ה' ולהתחזק באמונתו וככתחנן בו. וזה העצה היוזча היום בימינו שהלבבות נאטמו לנצל את עיתותה פתיחת הלב או לעבד עם הלב שקצת נפתח ויוציא הרכה, גם לאחר שיטם שוב-הלב ישאר בו לסתות הרושם מאותן עותות התפעלות.

גם הוא, בועל ה'סוחרה' הוצאה, אין מפיר 'סוחרתו' של עצמו... נבקשי הרבה, עד שמצליכת ליהות בפה ברכות, מהוות שגשarrow בכם אי אלו מלים, ומזהה אותם; בברכת 'שהחינו' בפה, 'הען', 'יכדום...' אחר בר' ברכות שגפונן יותר לתפיכון, כגון: ברכת 'שהחינו' בלילה יום כיפור, בפה ברכות שגפונן יותר לתפיכון, בוגון: ברכת 'שהחינו' בלילה יום כיפור, או ברכת על אכילת מצה' בלילה הסדר, וכדומה... ובעשו, ישאלו אותו: תגיד, בון גאנט: מסביר לנו, אתה, בפה זמן דריש לומר ברכה בראיו, וכפה זמן לוקחת הברכה? 'ה'טפלת'?' נראשווה - סמץ שניות: והשניה - שמי שניות... האם באמת כל כך חסרו לך בפה שניות הללו?: האם הרבה אמצעים טפחים דרישים לזה? או, האם יש צרך בעצבים קיחרים כדי לברך בונקה יותר ראייה, מוביל לדבר מפניה 'שםות' ו'יחודים, רק סתם ברכה עם פרוש המלות?... מה יענה, או מה תשובה יאנן, על שאלות קשות אלף, הנזקנות יירודות 'חררי בטן'?

18

ישאלו אותו: ומה, בעצם, לא חשבת פעם, לטעם טעםם של תפלה מה? טעםם של השתקפות הנפש וערינה לאליקים?... ומה לא השתקפק פעם, להשתקפק לפני הקדוש ברוך הוא eben הפתחthead לפני אביו? איך זה, בעצם, חשבת?: שאמה בעצמך תוכל להסתדר עם כל בעזותיך, ואין לך צורך לבקש מאתה ה' במתנוונים ורצאים על כל הatzteriyot הרבבות, ועל כל הדקרים היגשניים הנטושים בתפילה ש'שמה עשרה'? איך מלך לברך להיות כל כך 'כפי טוביה' להקדוש ברוך הוא, ולא להודות לו על כל הטבות שגומל לך שעה שעה?: איך זה לא השתרלת לשפר מעשיך, לפחוות באומת ענינים ומעשיים הנטונים לחקן בקהלות?: כל אלה הם שאלות החודרות ונזקנות...

19

וזהו בונתי במצוות זה גם לענינו - עניין הברכות. הוא, הרי כבר נמצא ב'שיטה' זה, כי הרי מביך ומתחפל הוא! ואם כן, לך ועל מה זה לא יסידר זאת באופן הראוי וברצוי?: ומה 'זורק' הוא יום יום 'תפלותיך' ו'ברכוותיך' לפני הקדוש ברוך הוא בפניהם חמורות וחמוריות, ואינו משתREL להגישן בסבר פנים יפות, שיעילו לרצון לפניו, ולא שישארו למיטה ויתחפוף על ידי היטרא אחרת, רחמנא לאצלן?:

20

שאלת טו

בארקי הגשמי של האדם - עד אי אלו פרוטים יש להתפלל עליהם?

תשובה
אדם צריך להתפלל על הכל, החל מדברים הגדולים ביותר כעסקאות גדולות, נסיעות מסוכנות, נתוחים מסובכים, ועד הפרטנים הקטנים ביוור, כהצלה בקנית בגד או מנעל, תיקון כלי, מציאת

חפץ הנайд וכיווץ, הצלחת הבישולים, מציאת חן בעניין ראייה, וכן עד הפרטנים הקטנים והפשוטים ואף שהינם בהשיג יד ובכלל לשוטם. ובכך מוכיח בעצמו את האמונה אשר אין עוד מלבדו. חיב שיהא ברור לאדם, מבלתי סיעיטה דשמייא גם פעולה קטנה אינה יכולה להתבצע בנסיבות אלא בסיכון ובcores רבי, וככש סיעיטה דשמייא גם פעולה גדולה ומוסכמת נעשית בנסיבות ובנסיבות, ואת הסיעיטה דשמייא קונה האדם על ידי הקדמה תפילה.

א. להאמין שבתפילהו האדם משוחח עם ה' ללא מחלוקת כלל

וכלsoon המסללה-ישראלים (פרק יט):

מי שהוא בעל שלב נבן - במעט התבוננות ושתת פ, יכול לקבוע

בכלנו אמתות הדבר, אך בואה ונושא וווען עט יתרבק משך, ולפנינו

הוא מתחנן, ומאותו הוא מבקש, והוא יתברך שומע ומואין לו ומקשיב

לדבריו, כאשר דבר איש אל רעהו ורעהו שומע ומוקשיב אליו.

אם כן כשהאדם מחזק לעצמו ידיעת ג', שבתפילהו - לא שום מה芝ות משוחח הוא עם הכרוא, ייחמוד לבו לשעה זו לעמוד בתפילה לפני ה'.

ב. לחזק את הכרה שפשות אין מי שוכל לעזור לי מבלי רשות והסכמה ה', כך שאין לי מה לחפש אצל רופא, עורך, או כל מי אני חפץ להעוז על ידו מבלי شيئا' הכרוא בלבו דעת יכולת ורצון להטיב לי, ואם כן מה לי לתלות תקוות במאן דרו מלעדיו ה', ולכך התפילה נוחזה בלחתי לה' לבדו.

ג. על תפילה יש להשיקע, בני אדם מרגלים להבין שיש להשיקע על תורה התמדת ויעונה, אולם לגבי תפילה אינם מרגלים להשיקע, אלא היאך שתצא התפילה מלבו היوم שכח תצא, ואינם מבנים, שוגם על תפילה מחייבים להשיקע ולא להח לתפילה שתצא היאך שתצא, כמו שמבינים שאפשר להבין שיעור מסובך בסוגיא בחולמוד לא הכרה כראוי, כן תפילה בשום אופן לא תצא כראוי לא הכרנה.

ומה שפתחה את בני האדם שלא להחכון לתפילה ולהשיקע בהם. אפשר הוא, מפני שראים מה שפעמים וירוצת מלבים תפילה וכיה וטהורה באופן נעלם בהתלהבות וכיסופין לא שם הכרנה, ומצביעים ומ תמיינם | שכבר זהה יבוא להם מאליהם כדי פעם. וזה טעות! אכן מן השמים בעמיהם שנתנוים בלב האדם התפעלות והתרגשות בתפילה.

ב א ר פ נ ח ס מ ש ה

ל' 26

פירש"י "חקיש עולת תמיד לעולת הר סיני. – אותה שנתקרכה לפני מתן תורה".

אפשר לרמז בכתב שלפניו, כי בכוונה והקשה עולת תמיד לעולת סיני לרמז על נר שהקרבת הקרבן, חייבת להיות בשלימות ההיכנע הנלמדת מסיני (בנ"ל מסותה ה').

יתיר על כן הרוי בספק לעולת סיני, נאמר (שמות כ"ד, ז') כל אשר דבר ה' נשען עליו, ובשהה פסקה והמתן של ישראל, כמ"ש (שבת קמ"ג, א') ישראל שמעדו על הר סיני פסקה זוהמתו, ופירש"י "ובכל שמעדו על הר סיני נתקרו ונטרפו מכל מפ".

הכרנה היא גם למוט רוחני כמ"ש (מגילה ב"ט, א') הא מאן דהיר בעל מוט הוא, וכן פירש"י "נתקרו ונטרפו", כי רפהות המוט הרוחני היא קודשה וטהרה.

ויה שחשוף רשי" בפיrho (ע"ז כ"ב, ב' ד"ה ישראל) "צדכיב" (שיר השירים ד, ז') כולם יפה רעתית ומומ און בר), והינו כמ"ש (שיר השירים רבה פ"ד) בשעה שישראל עמדו לפני פניו הר סיני ואמרו: כל אשר דבר ה' נשען ונשען, אותה שעה לא היה

כלומר, לאחר שנטרפו לא רק מהומות הגופניים, הגרון וטומן, אלמן וחרשין, אלא גם מהרותניים טפשם וחולקם, לב, לפיך נאמר: כולם יפה רעתית ומומ און בר, הילנו לא רק מוט גופני און בר, אלא: כולם יפה רעתית בהתקשרות וטהרה כמצוות מרשות המוטים הרוחניים.

וזה אמרו בזוהר (ח"ב – צ"ד, א') וכד עבר מיניהם הוא זוהמא. אשתחאו ישראל גושין מצוחצחים בלא טנופה כלל.

ו תורה שהוותה היא הגדאה, שהרי אמרו (תיקוני זוהר ק, א') אויא זוהמא ואיהם שאר שבעיטה, והנה שאר מסל גואה, כמו שכח ה"חיגו" (מצוח ק"ז) בטעם איסור הקרבת השאור לモות, לפי שושואר מגביה עצמו – ותרובת ה' כל גבה לב', ובאמת מפורש כן בזוהר (ח"ב – קפ"ב, א') שאר זה או יאחו יצחיה, דהכי הוא יצחיה' בבר-נס חמיר בעיטה, על מעוי דברנש זעיר עזיר ולברור אסגי בית, עד דכל גופא אתעריב בחדיה, והינו שדרכו של הוצאה' הוא בראש וראשונה להגניה לבו של האדם. וכן מביאו לידי חטא.

מנזא שהוותה היא הגדאה, שעל ידה נמסר לרשותו של היצח"ר, ובסיני הרי ספקה וזומחתו, והינו שנוטאו ממוס וה של יזרוות וגוטת הרות.

והוא שפטינו (וחור החד שם א') עה"כ (שיר השירים א', ה') שוחרה אני ונאה – כד אתקרכבת לעילא בענה אקרי נאה. נאות חדאי בכלל, ומוכת שאר ורק על ידי הענטה. קרויה כנסת ישראל בשם "גואה" ולון במועד הר שני שנטרפו ממוס הגדאה, שפיר תאמם להם השם "גולר יפה רעתית", חוחי כונת רשי" (שבת גנ"ל) "נתקדשו וכי", כי אין לך קדשה יותר גורלה מהענאה, כמ"ש: קדשה מביאה לידי ענה (ירושלמי שבת ט"א הל' ג').

* ותורה שדייקה באמירות נעשה ונשמע נטהר מזוהמת וגאות, שחרי ממשות געשה ונשמע" היא שלימות ההיכנע. כאמור, שmbטל את כל מהותו העצמית. ואינו אלא נכנע לכל מה שיזכה עליו הכרוא ב"ה. בניגוד לאמות העולם ששאל מה כתיב בה, כמ"ש (מכילתא יתרו) הינו שיש להם מציאות, החוץ לדעתם האצויו הוא לטובתם. ולכן אמרו (שמות רבבה פמ"ט) עה"כ: שוחרה אני ונאה. שוחרה אני במערים, ונאה אני בסיני – כל אשר דבר ה' נשען ונשען, כי באמירת נשען ונשמע זכו להתקרכב ליזמת בענה, ועל כך שמו הוא "גואה".

עלות תמיד – מושadata על ההיכנע

29

וכעת יבראר הכתוב שלפניו: עלות תמיד העשויה בהר סיני ליריחו ניחות. כי דוקא אותו קרבען הנקבר בהתקשרות לעונה, הנלחות מהר סיני, הינו בהיקש לעולת סיני. שעם הקרבתה אבדו ישראל נשענה ונשמע. הוא הנרצה לפני ית'. "יריחו ניחוח" וכמו שתרגום אונקלוס לרע"א, ביגוד לנאהו שליליה נאמר (משל ט"ז, ה') חורצת ה' כל גבה לב. במשמעותו הרמו האמור לקרבען. שחרי כל עיקרו של התמיד הוא על יסוד ההיכנע. כמ"ש (ויקרא רבבה פ"ב) בשעה שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו, התקין הקב"ה שני בגדים אחד של שחרות. ואחד של ערבית. ששבעה שהיה ישראל מקריבין תמיד על גבי המזבח וקורין את המקרא הוה: צפונה לפני ה' זכר והק"ה עקידת יצחק. והינו כי בסמוך לשילוחו יצחק הוא הביטול הגמור והמלא כל פלי השית'. וכך גם קרבען ישב להיות בשלימות ההיכנע, כמו שכותב ה"תניא" ז"ל בספרו "בונה ירושלים" (אות פ"ז) "מסירות הרצון במסירות נפש".

והוא שאמרו בזוהר (ח"ב – קי"ט, ב') וכאה עמא קידישא דאתקריאו עאנא זקביה. למקור גורמייהו קרבעני קמיה כמה דאתמר (טהילים מ"ד, כ"ג) כי עליך הורגנו כל היה נחשבנו כאצן טבחה. לעומת, ישראל הם צאנן של הקב"ה. בגל היהות מוכנים למסור נפשם על קדשות שמך ית', והמסירות נפש איננה מוגבלת לו שבפעול ממש. אלא זה גומא שם מסוגלים ומוכשרים לכך. הרוי אפילו אם נהרגים בפועל, לפי שלא נזומן今日, נחשב הדבר להם כאלו מסרו נפשם להריגה כפועל ממש. כמ"ש בזוהר (ח"א – קכ"ד, ב') כל המכון לבו בהאי פסוקה למסרו נפשו כאלו נהרג בכל יום, ההיא (תהילים מ"ד, כ"ג) כי עליך הורגנו כל היהו (ועיין ספר חז"דים סי' רכ"ב), ועל כך הם צאן מרעיתו. ויש לרמזו כי עליך הורגנו כל היהו בgmtaria ישראל שזו מஹות של ישראל.

THROUGH THE PRISM OF TORAH

30

ב' 24

Amongst the animal sacrifices enumerated in this parashah, the Torah details the **תמיד**, a burnt offering, which was brought twice a day, morning and late afternoon, every day in the year without exception — hence its name, which means "constantly". With the destruction of the Temple, our Sages instituted in its place two daily prayers, *shacharis* and *minchah*.

In the work known as *Tanna DeVei Eliyahu Rabbah* (ch. 6), the Rabbis enlighten us as to the origin of this particular offering. They record that on the day that Avrohom bound his son, Yitzchok, in preparation for his sacrifice, the Almighty enacted two daily *kerbonot* in the merit of this *akeidah*.

* The idea would seem to be that since both Avrohom and Yitzchok were ready to fulfil the Divine request and make the supreme sacrifice in His honour, Hashem rewarded them by giving their descendants two animal offerings which would atone for their sins. Furthermore, because our ancestors were willing to give away everything — their life and the future of Klal Yisroel — so, too, the two parts of the **תמיד** would be completely donated to Hashem in the form of **עלות**.

There remains, however, one point that requires explanation. Why were the two designated to be brought at different times of the day? Surely they should be offered up together, similar to the episode of the *akeidah* where Avrohom and Yitzchok combined in one outstanding performance.

The late Reisher Rav, זל"ל, once suggested the following idea.

Every person passes through two main stages in his life — the years of his youth and those of a more senior citizen. Each period has its own assets and drawbacks. Someone young possesses the natural advantage of vigour, idealism and an ambition to climb higher. However, he lacks maturity and the wisdom that comes with age, and for that reason the well-intentioned actions of young people often lead to more harm than good, or, as our Sages say, בֵּין יָלִים סְתִירָה (Megillah 31b).

With older people it is the reverse. They have the invaluable experience of life and they are prudent, as we read in *Iyov* (12:12) — **בִּשְׁשִׁים חַכֶּמֶת**, wisdom accompanies the aged. But at this time of life, there is no longer the physical strength and drive to undertake things and the ambition to advance belongs to the past.

However, a Jew is expected to serve Hashem at both stages. Whilst still youthful, his natural energy and enterprise are a great boon in spiritual endeavours, and when older his know-how and ripened judgement are both invaluable assets. As long as Hashem blesses a person with that most precious gift of life, it should be put to good use by giving wise counsel and sharing his experience with others.

The *akeidah* provided a classic example of this alliance. The youthful Yitzchok joined forces with the aged Avrohom — each one dedicating his own particular attributes to the fulfillment of a Divine request and creating, in a sense, a partnership of shareiyot and urav in honour of the Almighty. With this in mind, their accomplishment was rewarded with two offerings, brought morning and evening, symbolising the need to serve Hashem at both junctures in life, with equal dedication, as exemplified by our ancestors.

בָּג כמו כן, אם נשאל 'בעל הבית' שחוור הביתה בשעה תשע בערב אחרי לימוד דע
היום למה הוא לא למד עוד שעז, והוא יענה: 'הר' איני אברך'!
לכל אחד יש את ההגדרה וההבנה שלו מוח התהודה, ועל דרך זו גם לכל יהוד
שנה הגדרה מסוימת נקרא לשון הרע, מה נחשב שכירות התאותות ואיך צריכה להיראות
השבת. כל אחד קובע זאת לפי צורת החיים שלו.

כשושאלים יהודים מודע איננו חי באוטה דרגה בה חי רבי עקיבא או ייגר או הח"ס
וצל, השובתו היא: 'איני יכול, מדובר על דבריהם שהם בבחינת המינה הראשונה'
ההכרחית, זהו צורת החיים שלו! השאלה היא היכן בדיקות עובר אצל האדם הנගול בין
המינה הראשונה למנה השניה.

הזהות גובל זה - היה מסירות נפש של ממש!

בָּג
דוגמאות מהח"ס למסירות נפש:
ונכיר כאן מספר דוגמאות.

דוגמאות אחרות - לשון הרע, זהו אחת מהביעיות והגדלות ביותר של לנו. כל אחד מתנו
מדובר לשאה, ובכלל זה דברים של כעס וקפיאות.

מהנה נובע אותו חזק פנימי עז לדבר לשון הרע?

צ

romo להובת המחלוקת בכל יום

/ איתא בספר תורה זהב' להמגיד רבינו בinyan מזלאזץ וצוק"למי" שמעתי אמרים בדרך מוסר בשם הותיק וחסיד המופלא איש אלקינו מורה יצחק הנזכר ר' יצחק דראבטשי זי"ע"מ, דהנה העולם נהוגים לעכב את בקשת הסליחה איש מרעהו עד ערב יום הכהפורים, שאינו מכפר עד שיריצה עין שי"ע אור"ח סימן תרו סעיף א', אך לא זו הדרך שיבור לו האדם אלא ימחול ויסלח בכל לילה לפני שכבו על מיטתו לכל מי שהנקית אותו, וכן אם חטא מי בגניו בעוד לילה, או קודם שיאיר השחר כבר יסיר טינה מלכו, ולא ישאיר כעסו שנה תימה.

וזה נרמז בפסקוק "זה האשה אשר תקריבו לה" שחרוצה להעלות קרבן ואשה לריח ניחוח חעלו לפני הש"ת לא יעשה "ככשים בני שנה" שלא יכובש עטטו שנה תמים, אלא "שנים ליום עולה תמיד" פעמים באהבה מוחול לכל מי שחטא בגניו, "את הכבש אחד תעשה בכורך" שימחל ויסלח לפני אייר השחר למכעיסי לילה, "Յאת הכבש השני תעשה בין העربים" לפני עלותו על יצועו "סלוח למקניתי היום, ולא יענש שום אדם בטברט".

ט צ

נזכיר למדים מדבריו, שבראש השנה ישנו יסוד של מסירות נפש. כל יהוד מחוייב להזכיר עצמו לקרבן עולה, היינו למסור נפש למען חק"ה. ואன מדבר כאן בקרבן שלמים שבו גם הבעלים ואכללים מהקרבן, אלא בקרבן עולה שבו הכל עולה ככל"ה. עלינו למסור הכל מען שמו ית' באהבה.

הבעיה היא שהמושג 'מסירות נפש' הפק להיות שכיח מוד אצלו, כל דבר קטן חשב כבר כמסירות נפש... נתבונן אפוא, מהי מסירות נפש אמיתי וכיידר היא באחד ביטוי בחיי היום-יום שלנו.

מסירות נפש - שינוי בצורת החיים

כל אחד מתנו משתדל לקיים את המצוות, אך קיוס המצוות והגישה אלינו נקבעים ברובם לפי האווירה והסבירה שבה אנו נמצאים.

בעבר הלא רחוק היו צדיקים ותלמידי חכמים שלא היה קיים אצל המושג "לכל" לישון", הם היו לומדים ולומדים עד שהוא נופלים. היחס בישיבות 'מתמיד' נקרא מי שאחרי השעה אוחת-עשרה בלבד מוסף עוד שעת לימוד, ואילו על רבי ישראלי סלנטן ציל מסופף, שלגביו לא היה קיים המשגששונו. והוא פשוט למד ולמד עד שפה באפיקת כוחות.

אם נשאל את 'מתמיד' של ימינו מדוע אכן לומד כמו רבי ישראלי סלנטן, הוא לא יבין כלל את השאלה; הרי אני לא רבי ישראלי סלנטן! עבורי, השעה שותם עשרה בלילה היא שעה אחר סיום זמן הלימוד. צורת החיים של שונה מזו של הגרא"ס...

במהשך דבריו (שם, הלכה ב) הרמב"ם מפרט והולך את סדרת המאורעות הקשים שלקינו בהם בי"ז בתומו.
...וחמשה דבריהם אירעו בו: נשתרו הלוות, ובטל התמור בבית ראשון, והובקעה ירושלים בחורבן שני, ושרף אנטוטומוס הרשע את ההוראה, והעמיד צלם בהיכל

41

הנהגתו השונה של הקביה כלפי בלעם וככלפי משה, הייתה פועל יעצץ ישר מהנהגותם שלהם. כל מעשיו של משה רבינו מוכיחים היו כדי להזכיר קבעו ומיזמץ בתחום הקדושה וקרבת האלוקים, ולכן אף הוא נעה באאותה מידיה והשכינה שרתה עליו בקביעות. לא כן בלבם, שביקש דока לא להתרמי בקרושה. עם כל מה שוכה לחות מחותן נבואית המשיך בלעם לדבק במדתו המוגנות ובמעשו המכערם. לא זו בלבד שלא הcin את כל נפשו כדי להתקדש ולהתייר לקראת האלוקים, אלא גם אחר שנאצלה עליו רוח נבואה. כיון שהוא בקש להיזדק וока בטינופו, הנבואה לא יכולה נערעתנו. אך עשה מאומה כדי לשפר את אישיותו, בהעריפו להישאר בקיומו בו. אם חלה עליו הנבואה, היהת היא ומנית וחולפת. צדיקים פירשו את הפסוק (תהלים טט, יג): "אדם ביךך בילין - נשל כבהת נרמו", לאמור, אם האדם זוכה להגעה לפך של "יקר", דהיינו למצב של התעלות בקרושה, עליו להשתדר שרישומו של "יקר" והיימדי וילין בקרבו, שams לא כן היה משל לבמה, חסורת דעת.

43 בעם כנביא

drogoתיהם אישית קיצונית בכיוון וזה הראה בלבם הרשות. לרמות ההתגלויות הבכירות שוכחה להן, נותר בשפלותם המאוסה, וזאת מחוורך רצין להשנות. לא במשרה עשה או הקביה את הנס המופלא שפותחת פי האanton. היה זה כדי להבהיר לבלם כי "גמשל - כבהת נרמו", אף הוא מושל לאוותה אתן, שמורתה כח הדיבור שנטע בה לפני שעה, נתירה בהמימותה. וראה המאמר גילע עינים ונפל". שבספרנו "מורasha צודיס" חלק ד, עמ' 287.

ברט אופני, הכלmad על מיכלול גישתם של אומות העולם אל המוצאות, נלמד מפי בלעם. כאשר בלעם בקש שיורשו לכל את שראל, הוא הורה לבלק לבנות שבעה מובחחות ולהללו עליהם שבעה פרים ושבעה אליטים (כמודר גג, א). ואגן באשר הקביה התגלה אל בלעם, בלעם ידע מיד להצהיר (שם, ד): "את שבעת המזבחות ערבית, ועל פר ואילו בזבחה". מה נפלאו הדרבים שנדרשו על כך במודר (בדoor רבה, ב, יט):
"זיך אלוקים אל בלעם", אמר לו: רשות מה אתה עשו? אמר: "את שבת המזבחות ערביתך". משל לשולחני המשך במשכילות, בא בעל השוק והורשע בו. אמר לו: אתה משך במשכילה? אמר לו: בבר שליחתו רוחן לפיך. ואףvr בלבם. רוח הקודש אמר לו: רשות מה אתה עשו? אמר לו: "את שבעת המזבחות ערבית".

במקומות התפיסה והירחית שהקדבנות הינט מכיר לקרבת האלוקים, הייתה לבלעם גישה שונה שולטים. וזה התפיסה הגויה הטיפוסית שכביבל ניתן לשחרי את הקביה. כאשר הקביה התגלה אל בלעם והוכיחו על דרכו המעוותת, הוא לא ניסה להשתפר, אלא "הצטדרך" שכבר שליח וזרק לשופט וז הושיטה הנקודה בקרוב ריבים להשkeit את מעפונם המיסרים על מעשיהם הנלוים, בקר שהם כביבול עשו מעשה טוב זה או אחר.

אין כל תימה אם על רקע כוה עצמה אישיות מורשתם כבלעם. אם עושים כל מאמץ על מנת להישאר קשורים אל הטומאה, אפילו התגלות אלוקית לא תועיל להניא מכך.

44 אפס קצחו תראה

קביותם של ישראל בצל ניפוי השכינה היא שמנעה מבלתי כל את ישראל. קביאות וו יצירה כמיון חותמת מגן סביר לעם, שורכה לא יוכל להדר אפיקו אבני בולטראותיו של מי שוחנן בכוח נבואי.

סוד העניין כך הוא: עולמו של הקב"ה מורכב מרבעה חלקים: דוםם, צומח, חי' ומדבר. הדיון מבטא את שלל האדים ביחס ל"חי". אדם שיש שאם הוא לא מדבר די הצורך ומבטא כלפי חזק את הביקורת שיש לו על חבירו, או אם בשעה שחייב פגע בו הוא שותק ולא מшиб לו מנה אחת אפיקים, חסר לו בצדתו אדם - "מדבר", והוא אינו אלא בגדי בחמה - "חי"... כי בדבר בא לידי ביטוי של האדם. וזה עניינו של הצד הנפשי של האדם לדבר לש"ד וכו'.

37 כן, שודושים מודם שלא לדבר לשון הרע, שיש הוא כאלו בקש ממו למות - להריאות לעיני כולם כחדר שלכל! ואין הכוונה כאן רק להתפקיד מספר דקות מספר את הלש"ר, ובסוף, לאחר חזי שעה, להוציא את הכל החוצה... גם זו עבודה קשה, אך זו אינה מסירות נפש.

'מסירות נפש' עניינה, שבנוקודה אחת, ولو קטנה, ייווצר אצל האדם שינוי מהותי בכל צורת החיים שלו. להפוך להיות, כביכול, פחדות 'אינטיגנט', 'פחדות חכם' בעניינה הביריות. שינוי מעין זה עברו האדם ממש כמו למות!

* זהו, אפוא, מסירות נפש - קרבן עליה! וגם אם במעשה זה אדם לא חוזר בתשובה על כל עונותיו, אך מארח ונכח הקוריב 'חrichtת חיים' מעצמו, הרי שזו הוא בזה עלילת התשובה המגעת עד כסא החבוד!

38

כן, כשאדם מתunker בדבר זה, הוא עוזין לא עשה תשובה על כל חטאיו ובזווה איןנו צדיק גמור. אך אם בנוקודה אחת, אף' קלה, עוזה אדם שינוי מהותי הגורם לו לצביטה בלב, זהה תשובה אמיתית!

דוגמא נוספת, מאוד מצויה - שבת קוש. בש"ע (ס"ש ס"א) נסק: "וזכר דבר" - שלא יהא דברך של שבת כדבר חול, הילך אסור לו: דבר פלוני עשוי לפחות מחומר או שחורה פלונית אקנה למחר, ואפיו בשיטת דברים בטלים אסור להרבות", ככלומר שוגם דברים שם גדר 'פטפט' בלבד אסורים בשבת. מה נותר, אפוא, לשוטה במשך כל יום השבת? אלא ששבת' עניינה כפשוטו מלשונו שביתה. להיות עשרים וארבע שעות עם הש"ת!

כש שבעור אדם וחילוי שמרית השבת היא בגין מסירות נפש, כי קשה לו מאוד להתנקק במשך שנים וארבע שעות מהטלפון, מהרדיו ומהמכונית, והוא חש כנתנו בתוך אייקום - כך לפעמים סמ' לנו קשה מאד ההימנעות מדברים של חול בשבת.

שינוי מעין זה דורש מהאדם מסירות נפש, וזה עבורתנו בראש השנה ובשא' ימות השנה - "ועשית עליה" - מסירות נפש למען כבוד שמיט!

ודעת

פרשת פנחים

טעם

39

עלת תמיד העשיה בהר סיני (כח. ז).
יראה הכוונה בהה שבא להורות לישראל שקידשו עצם כל ימי חייהם חמידים כסדום. ויהיו כל ח齊ים ומחשבות קודש לה', כאמור עולגה שהקרכבו בהר סיני. בהיותם ברמות פסגת המעלת. ולא נחרכה במשיריהם שום כונה ונינה עצמית. אלא כל עבורותם בלתי לה' לבורו, וכן לדורות נבדוק את אלקינו בכלב שלם. שיריו כל חיינו לכבודו יתברן. כעולה תמיד זו אשר עלתה כליל לרצון לפניו.

39 טעמי מועד זרכ

עם ייז בתומו הוא אחד מן הימים שנקבעו לנו מתקדמת דנא להענין זיכור לאות אבל על חורבן בית המקדש ועל גורוריותו. על המהות והותקן של תעניות הציבור אמר את דברו הרמב"ם בהלכות תעניות (פרק ה, הלכה א):

ש שם ימים שכל ישראל מתחננים בהם מפני הצרות שאירעו בהן, כדי לעור ללבבות ולתהות דרכו תשובה, והיה זה זיכרון למשגניהם הרעים ומשעה אבותינו שזהו לחשיבות.

בדבריהם אלו למדנו שימי התעניות מהווים לא רק ימי זיכרון, אלא גם ובעיקר, ימי תוכחות. יש בימים אלו לא רק זכר לאסונות שאירעו לנו ממנה שסבירו לנו עתה, עד שרגם להם ולנו אותן הצרות, שבירוכן הדברים אלו משבכרי הימים. אלא גם תחנות שבahn עליינו להיעזר ממשלה חינינו, על מנת לחשב חשבן עלמנו ולהיותם דרכינו.

40

אלן שנשיותיהם הנוגאים לא הצליחו. גם על השולים שבעם ישראל נאמר הכלל של אל האב בית און בעקב. אך למרות רצונו, הובאה המלך הרע בעל ברוחו להזוויה בגדרותם של ישראל, שאינה מאפרה לקל אותו.

כען זאת נאמר בגמרא (ברכות ג, א), והובאו הוררים בראשי כד, טו) שכחו של בלעם היה במה שידע לכון את השעה שבה הקביה בכיבול כרע, ואת אותו רגע קת היה מנגנון כדי לקל. אלא שגם בכך נשתבעו תכניותיו. כל הדברים שביהם ניסה בבלעם לקלל, הקביה לא בא עס אף לא פעם אחת, ועל כך אמר בלאם (כג, ח): "מה אודעם לא זעם ה".

אני כחוי, אלא אני יודע לכון השעה שהקביה כועס בה, והוא לא בעט כל הימים הללו שבאת אליך (רש"י שם).

אף בכך יש לראות נסין לחזרה מبعد לחומת המגן שחפפה על ישראל, דרך פריצת רגע הטעס. אלא שכמו גם נסין נאל זה נשל בזרה חרואה.

הפריצה בחומה

בנוקדה זו בולת חומרתו המיוודה של יום י"ז בתומו. והוא היום שבו אכן נבעו פרצונות בחומת הקורשה שהקיפה את ישראל.

ביז' בתומו לא חרב והיכל, אבל כבר הועמד בו צלם, והוא בוה משום חיריה של כוחות הטומאה אל הקדש.

בקשר לאות יצינו דברי הגירח מולוין (יבש החיה) שער א. פרק ו). שעל כל אדם מישראל לדעת ולהכיר כי מעשי מואוד גדרו, עד שככל מעשה קל שלו פועל פעולות עצומות בגבוי מורים. הוא מוטיף שבחטא קל של יהודי הוא מקלל הרבה יותר מאשר נוכנצר וטיטוס. רשיים אלו לא יכולו

לפגום אלא בבית המקדש של מטה, באשר לא יכול להזוויה להם שיקות כלשהו לעולמות העולויים. רק מאחר שמנני חטאינו נפנ' בית המקדש של מעלה, יכול להזוויה להם שליטה בבית המקדש של מטה, שכן. ואור זאת מחשבה לא טהורה של אדם מישראל, חמורה הרבה יותר מהכנסת טומאה לבית קודש הקדושים בבית המקדש שלמטה.

הו אומר שביז' בתומו נפרצה פריצה בחומת קדורות ישראל, ופריצה זו קראה לנגב לבוא ולהמשט את החורבן הדורא.

47 זה גם עומק המשמעויות של המאורע הנטף שאירע ביום י"ז בתומו, הוא ביטול התמיד בימי בית ראשון. קרben התמיד סימל את הקורבה המתמדת אווקתעה בין ישראל לאביהם שבשמים, והנה ברציפות קבוצה זו ח' נתק שהתבטא כלפי חוץ בביטול קרben התמיד.

ענין זה בולט בעוריה בעבורה שבאים זה הובעה העיר. או העיר עדין לא נהרסה, ואפיו החומה עודין עומדת על תילה, אלא שמכל מקום האוכבים הצליחו להבקעה, וחומה שיש בה בקיעים שבאייה חומה.

תרוועת מלך בו

זה הרגע ל'זום הרבי', הוא צום השבעה עשר בתומו. וזה היום שבו גבר האובייך ותקבע העיר. לזכר ואת נרשם היום לדורות כמודע שבו הצלחה, שהגיעו לשיאו עם חורבן הבית.

אולם כאמור מטרת ימי העזותם עיקתם היא לא רק להזכיר במאותות ההסתוריים, אלא גם ובוקר, לתקן את המשגים מן העבר. מעתה עליינו להבין, שהרבה יש להשתול בחזוק הקביעה שחומרה ולמנוע כל

פריצה בחומת אלו, לא די בקיום המצעות אלא צריך להשתול להיות יציב וקבע בקרושה.

כמו כן שחלילה להעלות על הדעת שעקב החורבן בטלה קביעותם של ישראל אצל השכינה, אלא שמכאן ואילך היא חביבה יותר בהסתור. הקביעה של בלעם חמנדרה את עם ישראל כמו שתירועת מלך בו" (כג, כד), שמתפרקתה במובן של חיבקה וויעות (רש"י, טט), דינה בתקופה בכל העיתים ובכל הזמנים. גם בעיתות השפל של החורבן, חיבתו של הקביה מעמו לא פנה. אל מול חיבקה וויעות אלו מי היה מגן על הכבשה הניצבת בתהו בין שבעים ואבאים, אלא שחייבתו ומכוונה בכמה הסתרים, מהם עזובים ואפלים.

אמونة

טו גן - גז

שicity לת"ב. והנה מצינו, שיום י"ז בתומו היה בכל הצלחת רוחה, בו ביום ההוראה ונוכחת לקהיל, בו ביום נישאה לבנוו ובו ביום נתעברה לדחת את עורך אשר ממנה שורש יש. (לפי החשbon של החת"ס בדורותה על מגילת רוחה) ולפי זה, יום י"ז בתומו הוא בא מנצח קדשו. ומה שאריע עם רוחם היו ליום י"ז בתומו. רוח היה נשמה גבוהה אשר בה רוחה גבוהה אורה של מشيخ היועצא ממנה, והרי היה בשני ריש' פ' קליפת מואב (כמו יופת תואר, עיין אה"ח הק' ריש' פ' חז'א) עד שפוגעה בנעמי ורוחה דבקה בה ויצאה מתחר ההפקה להיות משוש דרור ודור. וכן יומם המיחס לרות, יומם י"ז בתומו, הוא בא בשבי' עכשו ליהוית ראשית ימי המצריים, וכו' מתחילה לשלווט קטב מרורי רח' ל', אבל בשורשו הוא יומם גבורה מאר כדאיתא בספה"ק (עיין עשי יש' יש' מאור חדש מהו אבטי' גז' שעיל' יומם והנגא אחריו ואמר חגי לד' מחר, וסופה להחפה לחיות חיה ומן דיזה ורינה כמ"ש (זכר' ח) צום הרבעיע ג'וי' הי' לשuron ולשמה. וכך שפסח הוא ראש כל מעדות, כן י' הי' היום הראשון של צום החמישי הוא תשעה באכ' יומם לידת בן רוד שיתהפוך לשונן ולשמה.

טו אוז'ם פג

ביה' בתומו בוטל החמיד וכאותו חורש של חורבן הקריבו התמיד רק ט' ימים הראשונים של חומרה. אבל באמת יומם י"ז בתומו, יומם כיאת רוחה בקהל, יומם נתעברה עם עוב"ד (שעל ידי צעאו תחקים בקשנו והשב את העובדו"ה לדובר ביה' ה') היה זה מוקן לצמיחה קרח רוד ויתהריש עליה תמי'ר (עיין ברכינו בפ' בל'ק) ויתוון הפוג מה שלא הקריבו התמיד ביום הי' של תמה. והרמו, שט' בפשת פנימה שבשובו זה החל י' בתומו, שברפה י' פעים תיבת תמי'ר. (מלבד עולת התמיד, על עולת התמיד וכו') צא וחשוב. תמו"ז עם הכלול בגימט' תמי'ר. שהחדרש כלל' בכוחו כל תקפו של געלת החמיד, כל החורש כולה, כשיחחדש אוור כבראונה.

טו ר' ג'י'ס ט' זום - גז

זה עניין ימי בין המצריים, שהם ימי השתקוקות ← שביהם משתוקקים ישראל ומצפים לישועה. ימים אלו מסיעים לבניין בית המקדש. וכמו שאח'ול' (מנחות ק'). כל העוסק בתורת עולה באילו הקריב עולה וכל העוסק בתורת חטאean קאיילו הקריב, שלא אמרו כל הלומד אלא כל העוסק, שם כל עסוק בו ומשתווק וממתין מתי בוא לידי' ואק'ימנו, או הר'ז' באילו הקריב עולה, שבזה ממשיך את ההארות והקדושה של הרכבות. וצדיקים אמרו שכ'ב' ימי בין המצריים הם כנוג' כ' הימים ה', ימים נוראים וחג הסוכות ושמ'ע, ועוד'ם כשמצרים ציר, עושים קודם רקע שhor כדי שיוכלו Ach'ב לצייר עליו בכל הצבעים. עד'ז' ימי בין המצריים הם בח' הרקע השחר ליטים הקודושים. ייבואר על פי הדברים, שם ומן של השתקוקות לאלקות, יש השתקוקות כלית ויש השתקוקות הפרטית של כל יהודו לגואלן נפשו בדורות אלוקתו ית', וזה בח' הדרק השחר שעליו מאירים כל הגוננים. וזה גם עזין תשעה באב שהביבה בו אינה בכיה לשם בכיה, אלא בכיה של השתקוקות. וזה משך את בגין בית המקדש.